

ZILVERSPOOR

Dit PDF document is een preview
van het betreffende boek, uitgegeven door
UITGEVERIJ ZILVERSPOOR.

Om dit boek te bestellen,
of om meer informatie te vinden over dit boek,
de schrijver en onze andere publicaties,
kunt u ons bezoeken op:

WWW.ZILVERSPOOR.COM

KIM TEN TUSSCHER

**VERBROKEN
IN
SCHEMER**

**BOOKS OF
FANTASY**

Reeds verschenen van Kim ten Tusscher:

Bij uitgeverij Ardor House:

Hydrhaga

Bij uitgeverij Books of Fantasy:

Gebonden in Duister

Verbroken in Schemer

Geboren in Licht (*verwacht april 2011*)

© 2010 Kim ten Tusscher
Uitgeverij Books of Fantasy
Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Jos Weijmer*
Editor: *Alex de Jong*
Omslagontwerp: *Jos Weijmer*
Omslagillustratie: *Iris Compier*
Foto achterzijde: *Björn ter Keurs*

ISBN 978-94-60860-18-8
NUR 334

www.duisterlicht.nl
www.booksoffantasy.com

Seraph hield Nander stevig vast. Ze waren met alle halfbloedjes in een kleine hut samengepakt. Gekrijs vulde de ruimte, afkomstig van de vele kinderen die angstig vroegen om hun ouders. De ouderen probeerden hen te troosten. Pas toen langzaam tot de jongste begon door te dringen dat hun ouders die dag waren vermoord, werd het steeds stiller in de kleine ruimte.

Seraph probeerde de gebeurtenissen uit zijn gedachten te bannen door zijn aandacht op Nander te richten. Die lag gek van angst tegen hem aan. Hij rilde en probeerde hijgend adem te halen. Het had geleken of het leven uit de jongeman was gestroomd op het moment dat de Godin met een haal van haar zwaard de keel van zijn vader en moeder had doorgesneden. Seraph had hem opgevangen toen hij viel, maar behalve hem vasthouden was er niets dat hij voor Nander kon doen.

De dorpelingen hadden de verhalen over de Zieners al ruim voor hun komst gehoord. Ze waren plotseling in Naftalia opgedoken. Niemand wist waar ze vandaan kwamen en of ze wel menselijk waren. De mensen die de savannes bewoonden, waren snel overgehaald om de Godin die voor hen naar de aarde was gekomen te volgen. Margal bleek een hartgrondige haat te koesteren tegen magiërs en wisselaars. Razendsnel had het geloof zich uitgebreid. Nu waren ze naar het dorp gekomen waar Seraph opgegroeid was om hun rituelen uit te voeren. Hier woonden veel drakenwisselaars, waaronder Seraphs vader. De avond ervoor waren alle wisselaars vermoord. De halfbloedjes die niet konden wisselen zouden gedoopt worden en waren in afwachting daarvan in deze hut gevangen gezet.

Nander zakte weg in een onrustige slaap. Seraph wenste dat hij

op dezelfde manier even alles kon vergeten, maar als hij zijn ogen sloot, zag hij Margal voor zich in haar witte jurk die was doordrenkt met bloed. Seraph besloot dat hij over Nander moest waken en hield zijn ogen open.

De volgende ochtend vroeg ging de deur van de hut open. De halfbloedjes werden gesommeerd naar buiten te komen. Seraph liet zijn blik over de groep glijden waartoe hij behoorde. Er waren mensen van alle leeftijden, maar veruit de meesten waren nog jonge kinderen. Seraph begreep niet wat zij hadden misdaan dat ze spoedig gemarteld zouden worden.

Hij keek opzij naar Nander, die nog steeds tegen hem aanhing. 'Kom, het is tijd...'

Omdat de jongeman niet reageerde, trok Seraph hem overeind. Hij bleef Nander ondersteunen terwijl de Zieners hen naar het dorpsplein leidden, waar de Godin al op hen stond te wachten.

Margal was een mooie vrouw, maar haar groene ogen stonden verwilderd. Ze had geen wenkbrauwen. In plaats daarvan liep een dikke V-vorm over haar voorhoofd. Het kenmerk van alle Zieners. Gouden draden waren in haar blonde haren gevlochten en haar wijde, witte jurk kon haar zwangerschap niet verhullen. Ze liep naar een meisje dat angstig naar haar opkeek. Met beide handen pakte Ze het gezichtje vast en fluisterde troostend: 'Stil maar, kind. Spoedig is dit alles voorbij en zul je een gezuiverd leven leiden. Ik zal zorgen dat het bloed dat door je aderen stroomt puur is.'

Het meisje leek iets te kalmeren. Ook Seraph was geneigd de woorden te geloven, ware het niet dat hij de verhalen had gehoord die voor de Godin en haar volgelingen uit waren gesneld.

Margal ging de hele rij af en inspecteerde de gevangenen. Sommige bekeek Ze met minachting, waarna Ze snel verder liep. Bij anderen bleef Ze echter langer staan. Iedere keer dat Ze goedkeurend knikte, maakte de priester die met haar meeliep een aantekening op zijn papier. Seraph wist dat de Zieners mensen selecteerden die na de zuiveringen meegenomen werden. Het viel hem op dat de uitge-

kozen mannen en vrouwen bijna allemaal van zijn leeftijd waren. Er was slechts een meisje bij dat amper tien jaar oud was.

Uiteindelijk kwam Margal bij Nander en Seraph. Ze keek Nander even in de ogen, maar richtte zich toen tot Seraph.

‘Is dit je vriend?’

Weer was haar stem oprecht. Hij knikte. Daarna gleden haar slanke vingers over zijn voorhoofd.

‘Wees gerust, ik zal jullie niet uit elkaar halen. Jullie mogen het nieuwe leven samen beginnen.’

Ze glimlachte even voor Ze wegliep van de rij. Opdat iedereen haar zou horen, verhief Ze haar stem. ‘In het begin bestond de wereld voornamelijk uit water. In dit water leefden de Goden, die het leven schonken aan een tweeling. Ik was een van Hen, mijn broer Moriën de ander. Onze ouders vertelden dat de wereld van Ons was om er mee te doen wat we wilden.’

Ze bleef even stil, om daarna op een afstandelijke manier verder te gaan, alsof Ze het niet over zichzelf had.

‘Dus zwom Margal naar het wateroppervlak, waar Ze land ontdekte. Terwijl Ze op het strand zat en zich liet drogen door de zon, verliet ook haar tweelingbroer de diepte. Zodra Moriën zijn hoofd boven de golven uitstak, nam Margal wat duinzand en blies het in de ogen van haar broer, die daardoor blind werd.

Niet veel later maakte Margal uit klei een figuurtje dat Ze tot leven wekte. Dit volmaakte wezen was de mens en de eerste schepping van de Goden. Moriën was jaloers en maakte ook een poppetje. Doordat hij echter niet kon zien wat hij deed, was het poppetje misvormd. Toen Moriën zijn creatie tot leven wekte, wist het wezen niet wat het moest worden, mens of beest. Zo werden de wisselaars geboren, als kinderen van Moriën. In deze wereld leven alle wezens samen. Als zij sterven, keren alle wezens terug naar hun Schepper.’

Opeens richtte Margal zich alleen tot de halfbloedjes. Haar stem werd indringend.

‘Jullie gaan na je dood naar de hel. In de hemel krijgt iedereen al het goeds dat ze hebben gedaan in veelvoud terug. Maar omdat Mo-

riën blind is en goedheid vaak in kleine dingen verscholen zit, merkt hij deze dingen niet op. Daarom krijgt ieder kind van de duivel al het leed dat het heeft veroorzaakt vele malen erger terug. Tot in de oneindigheid.'

Het kind dat naast Seraph stond begon te jammeren. Nu kon hij zich niet meer inhouden en hij schreeuwde: 'Wat hebben wij gedaan? Niets! Laat deze kinderen toch gaan.'

Margal hief haar armen om hem en de anderen tot stilte te manen.

'Daarom ben ik gekomen. Ik zal jullie uit Moriëns armen nemen en tot mijn eigen kinderen maken, zodat jullie niets te vrezen hebben. Ik geef om ieder mens dat op de wereld leeft.'

'Je gaf niets om onze ouders...'

Margal wendde zich tot Seraph. Haar blik was meewarig. Seraph keek woedend terug. Zonder nog iets te zeggen keerde de Godin zich om. Tot de priester sprak Ze: 'Begin met de jongen.'

Terwijl de man dikke lederen handschoenen aantrok, werd Nander uit Seraphs armen gerukt. Het gebeurde zo snel dat hij zich niet eens aan zijn vriend had kunnen vastklampen. Hij sprong naar voren om de mannen die Nander meesleepten aan te vallen. Vier anderen wierpen zich echter op hem en werkten hem tegen de grond. Seraph kon alleen maar toekijken terwijl de priester Nander doopte door een bijtend zuur over zijn voorhoofd te gieten. Zijn vriend begon te krijsen en schudde met zijn hoofd als om het zuur eraf te schudden, maar daardoor liep het over zijn oog.

Vol afschuw wendde Seraph zijn hoofd af. Zijn blik viel op Almor die vanuit de menigte toekeek. Almor was net als hij ook een halfbloed. Seraph vroeg zich af waarom hij niet bij de groep stond die gedoopt zou worden. Heel even voelde Seraph de behoefte om de jongeman te verlinken, maar hij kon de pijn in Almors ogen zien en besloot te zwijgen.

Ineens werd zijn kin stevig vastgepakt en zijn hoofd bijgedraaid. De priester zat nu bij hem geknield. Tergend langzaam hief hij de kan waarin het zuur zat. Achter hem stond de Godin. Verwilderd

keek Ze Seraph aan. Vol angst hield hij zich doodstil terwijl hij wachtte tot het zuur zijn huid zou raken en zijn gezicht in een brandende pijn zou zetten.

Ondertussen fluisterde de priester: 'Met dit ritueel bevrijd ik je van al je zonden. Het is een nieuw leven dat Margal je geeft. Verlost van het bevuilde bloed van de niet-mensen ligt een leven in het teken van de Vader en Moeder voor je in het verschiet. Omarm het geschenk dat Margal je geeft.'

Het zuur vloeide over zijn voorhoofd. De pijn was nog verschrikkelijker dan Seraph had kunnen vermoeden. De vloeistof liep over zijn neus en wang, maar toch krijste hij niet. Hij gunde de Godin dat plezier niet.

De greep om zijn kin werd losser. De priester stond op, maar de Godin knielde naast hem en streelde liefhebbend zijn wang. Seraph spugde Haar in het gezicht.

'Op een dag zullen we elkaar weerzien,' fluisterde Margal vergevingsgezind. 'Ik zal me er op verheugen, want Ik hoop dat je dan zult beseffen welk geschenk Ik je heb gegeven. Wellicht zul je Me eens dankbaar zijn.'

'Ik zal ook uitkijken naar die dag, want de volgende keer dat je me ziet zal ik wraak nemen,' siste Seraph terug.

Kalm veegde Margal het spuug weg en stond op. Hij kon nog net horen hoe Ze fluisterde: 'Leg hem bij zijn vriend.'

Twee Zieners trokken hem aan zijn armen omhoog en sleepten hem weg. Ze gooiden hem naast Nander neer, terwijl hij achter zich de volgende halfbloed kon horen krijsen. Nander was nu helemaal van de kaart. Hij wreef steeds met zijn handen over zijn wonden. Seraph probeerde hem tegen te houden, maar de kracht van de ander was groot. Door al zijn aandacht op hem te richten kon Seraph zijn eigen pijn verdringen. Hij trok Nander tegen zich aan en hield hem stevig vast. Op de achtergrond klonk de hele tijd gekrijs, maar dat probeerde hij te negeren.

Pas op het moment dat iemand koud water over zijn hoofd goot, drong het tot Seraph door dat het stil was geworden. De Godin had

met haar volgelingen het dorp verlaten. Het was Seraphs moeder die naast hem zat met een kan water om hem te verzorgen. Seraph stond erop dat ze eerst Nander hielp, maar de vrouw was vastberaden en koelde ook zijn brandwonden. Vanaf dat moment verried het diepe litteken in zijn gezicht echter dat hij een Gezuiverde was.

Gegil en gegrom klonk door de grotten. Seraph lag te woelen op het bed. Zijn dekens waren op de grond gegleden. Zijn armen en benen waren wijd gespreid in de matras gedrukt alsof iemand hem in bedwang hield en met zijn hoofd en torso maakte hij wilde bewegingen. Nander draaide de olielamp hoger en maakte een doek nat. Terwijl hij op de rand van het bed ging zitten, drukte hij de koude lap tegen het litteken van Seraph.

‘Rustig, Seraph. Word wakker. Als je je ogen opent is het voorbij.’

Seraphs bewegingen werden langzaam minder wild. Zijn spieren waren echter nog steeds verkrampd en hij haalde met diepe teugen adem. Nander herhaalde de troostende zinnen enkele keren tot Seraph opeens overeind schoot.

Met zijn ene oog keek Nander hem bezorgd aan. Ze waren allebei ouder geworden. Zoals Seraph de jongeman had bijgestaan tijdens de zuiveringen, zo stond de oudere Nander hem bij wanneer hij in zijn nachtmerries terug ging naar die dag.

‘Goed zo, Seraph, kom maar rustig bij. Het was een nachtmerrie. Er is vannacht niets gebeurd,’ zei Nander, terwijl hij de koude doek weghaalde.

Seraph greep zijn pols echter vast en dwong zijn hand weer naar zijn voorhoofd. ‘Nog niet weghalen. Het brandt alsof het zuur net over mijn gezicht is gegoten,’ hijgde hij.

Nander deed wat hem gevraagd werd. Met de ruwe vingers van zijn andere hand streelde hij Seraphs onderarm. Langzaam kalmeerde Seraph. Zodra hij zijn ademhaling weer onder controle had, gromde hij: ‘Het is al meer dan vijfendertig jaar geleden, maar de herinneringen worden nooit minder. Net als de pijn.’

Nander kon alleen maar knikken ter bevestiging. ‘Ik zal je wat

water brengen. Heb je de doek nog nodig?’

Seraph knikte terwijl hij de doek overnam. Hij keek toe hoe Nander een glas water inschonk en terugkwam om het hem te geven. Seraphs handen trilden. Het kostte hem moeite het glas naar zijn mond te brengen, maar hij dronk het met één teug leeg.

Nander pakte ondertussen de dekens van de grond. Seraph haalde nog een keer diep adem.

‘Ik wilde je redden, Nander. Ik zou er alles aan hebben gedaan om je te redden, maar ik kon het niet. Ik voelde me zo machteloos en vernederd toen ze de rituelen uitvoerden. Eerst bij jou en daarna bij mij.’ Seraph trilde nog steeds.

‘Je had niets kunnen doen, niemand kon iets doen.’

Nander stond op en spoelde de lap stof uit die ondertussen warm was geworden. Daarna drukte hij hem weer zachtjes tegen Seraphs hoofd. Die leunde nu met gesloten ogen achterover tegen het hoofdeinde.

Winsu knielde voor het kleine altaartje dat in de hoek van zijn slaapkamer stond en stak de kaarsen aan. De vlammetjes lieten de gouden haren van Margals portret glinsteren. Vol liefde keek de priester naar zijn Godin en begon aan het gebed.

Hij was vroeg opgestaan, want vandaag was het jaarlijks terugkerende Feest van Zuiverheid. Winsu keek er al weken naar uit. Zoals in alle diensten stond de verering van Margal centraal. Vandaag werd echter vooral de boodschap van de Godin herdacht, de opdracht om de aarde te zuiveren van alle niet-mensen. De dienst zou gevolgd worden door een indrukwekkend offerritueel dat alle gelovigen er opnieuw van zou doordringen waarom zij in Margal moesten geloven.

De Naftalianen hadden zich voor de komst van Margal nooit bezig gehouden met de redenen waarom zij op aarde waren. Het leven in de warme streken was zwaar. Daardoor ging al hun aandacht uit naar overleven. Margal legde hun echter uit dat het lijden slechts tijdelijk was en een manier van de Ouders om het vertrouwen in Hen te testen. De belofte van een koninklijk onthaal in de hemel - na al het zwoegen op de aarde - sprak de mensen natuurlijk aan en er was niet veel voor nodig om hele dorpen te bekeren.

Vanaf dat moment gold het recht van de sterkste. De mensen die actief deelnamen aan het uitvoeren van Margals taken kwamen hoger in aanzien te staan. Naftalianen die niet volgden, werden als ver-raders gezien en ondergingen hetzelfde lot als de onzuiveren. Een tijd brak aan waarin de angst als een verterende ziekte over de savanne raasde en iedereen deed nog meer wat in zijn macht lag om te overleven. Winsu wist dat het zo werkte. Hij had er zelf immers han-

dig gebruik van gemaakt.

Tijdens het bidden wette Winsu het zwaard dat hij zou gebruiken tijdens het offerritueel. Het heilige artefact werd al sinds het begin door priesters gebruikt om de wereld te zuiveren. Het wapen lag zwaar in zijn schoot, alsof het door zijn omvang het gewicht van zijn taak nog eens wilde benadrukken. Winsu vroeg zich af hoeveel niet-mensen waren gestorven door dit zwaard. Honderden? Duizenden? Het was jammer dat het ritueel op bevel van de vorige pontifex maximus was veranderd. Sindsdien werden er geen niet-mensen meer geofferd, maar beesten. In Margals leer bestond er geen onderscheid tussen hen, maar Winsu wist dat het offeren van een wisselaar of een afvallige meer indruk maakte op de gelovigen. En dat was hard nodig, er waren steeds meer gezinnen in het dorp die niet meer alle diensten bijwoonden. Winsu had zelfs verhalen gehoord over andere dorpen die zich aansloten bij een nieuwe religie.

Hoofdschuddend stond Winsu op. Dat zou met zijn dorp niet gebeuren. 'U kunt daarop vertrouwen, Vrouwe.' Hij maakte een buiging naar Margal.

Daarna hakte hij met een diagonale beweging een dikke kaars doormidden. De bovenkant rolde over de grond, een spoor van kaarsvet achterlatend.

'Vanavond zal iedereen weer begrijpen dat ze U vooral niet moeten afwijzen.' Winsu keek nogmaals naar het portret van Margal. Het leek alsof Ze hem tevreden toelachte.

Winsu beëindigde het gebed. Hij trok de witte kazuifel aan die hij voor deze gelegenheid had laten vervaardigen en haastte zich naar de kerk. Er moesten nog veel voorbereidingen getroffen worden.

De schemering deed zijn intrede. De kerk stroomde vol met gelovigen uit het dorp en de omgeving om de dienst bij te wonen. Winsu liet zijn blik over de aanwezigen glijden. Hij glimlachte toen een gezin aarzelend een plek zocht. Zij waren al lang niet meer bij de diensten aanwezig geweest. Ze waren niet de enigen, overal bidden mensen die Winsu bij de afvalligen had gerekend vol overgave.

Na de mis trok de priester zich even terug. Hij gordde zijn zwaard om zijn heupen en liep in alle rust naar buiten, waar Margals volgelingen stonden te wachten. De vlammen van de tientallen kaarsjes flakkerden in het avondbriesje. De mensen deden een stap naar achteren om hem door te laten. Een man wierp een blik op het zwaard en slikte hoorbaar. Glimlachend liet Winsu zijn hand over de pommel glijden, ook deze man zou na vandaag weer een trouwe volgeling zijn.

De mensen volgden hem naar het plein, ondertussen liederen zingend ter ere van Margal. Op het plein waren schalen met olie neergezet die nu werden ontstoken. Het vuur zette het plein in een walmend licht. Vrouwen hadden de hele dag gewerkt aan een tapijt van gekleurd zand. De afbeeldingen vertelden het verhaal van Margal die van de Ouders de opdracht kreeg om terug te keren naar de aarde en de mensen te verlossen.

In het midden van de afbeeldingen stond een paal waaraan een gnoe hing te spartelen. Hij was 's middag al opgehangen, maar nog had hij zijn verbeterde strijd om los te komen niet opgegeven. Het ruwe touw had zich door zijn huid geschuurd. De priester kwam naar voren met in zijn hand het zwaard. Alsof het dier wist wat hem te wachten stond, begon het naar de priester te schoppen. In zijn ogen leek Winsu doodsangst te lezen. *Misschien zit er dan toch niet zoveel verschil tussen de niet-mensen en de beesten.*

'Margal, vandaag eren wij U met het bloed van de niet-mensen. Zoals U ziet zijn wij uw opdracht nog niet vergeten. Na vandaag zal de wereld weer iets zuiverder zijn.'

Winsu hief zijn zwaard terwijl de mensen hun Godin dankten in een gezamenlijk gebed.

Seraph bleef in de schaduw van de huizen staan en gebaarde dat de vier anderen ook moesten stoppen. Voor hem dromden mensen zich samen op het kleine plein. Hij klom op een kar, zodat hij over de menigte heen kon kijken.

De priester hakte zonder aarzeling in op de keel van de gnoe. Het

bloed kleurde het zandtapijt rood. Seraphs ademhaling versnelde. Voor zich zag hij niet meer het beest dat aan de paal hing, maar zijn vader. In zijn hals had hij een gapende wond, waaruit het leven uit hem stroomde. Seraph wankelde en zocht steun tegen de muur. Hij voelde hoe Nander in zijn schouder kneep en keek weer naar het ritueel dat zich voor zijn ogen voltrok. Het beeld van zijn vader duwde hij weg. Woede kwam in de plaats van de pijn. Ook al offerden de Naftalianen nu dieren, de kern van dit ritueel was nog hetzelfde gebleven.

'Klote volk,' fluisterde hij terwijl hij een pijl uit de koker trok die aan zijn heup hing.

De priester draaide zich om en hief zijn armen. Hij veegde met zijn mouw de rode vlekken van zijn gezicht. Het bloed had zijn witte gewaad geruïneerd. 'Margal gaf ons de verantwoordelijkheid over de wereld. Het is onze taak om haar te zuiveren...'

Seraph gromde. 'De priester is voor mij.' Hij spande zijn boog en schoot de pijl af.

De priester wankelde achteruit toen hij in zijn schouder werd getroffen. Zijn zwaard kletterde op de grond. Door zich vast te grijpen aan de gnoe kon hij blijven staan.

De vijf Gezuiverden bleven pijlen afvuren. De salvo's volgden elkaar snel op. In paniek probeerden de mensen weg te vluchten, waarbij ze de schalen omstootten. Het vuur breidde zich snel uit over het dorpsplein.

Seraph was de eerste die met geheven zwaard uit de schaduw stapte. Hij hakte in op de ongewapende dorpelingen die steeds dichterbij elkaar kropen. Sommigen probeerden zich met hun vuisten te verdedigen. Seraph sloeg ze aan de kant om zich een pad te banen. Hij had maar één doel: de priester.

Winsu gilte toen Seraph hem aan de pijl die uit zijn schouder stak naar zich toe trok.

'Vuile priester, nog steeds bezig met je wrede rituelen?' Seraph draaide zich om, zodat het licht van het vuur op zijn littekens scheen. Hij duwde de pijl verder in het lichaam van de priester. 'Houdt het

dan nooit op!

Winsu probeerde hem van zich af te slaan, maar Seraph dwong hem tegen de grond en zette zijn laars op de keel van de priester. Die strekte zijn arm uit naar het zwaard waarmee hij de gnoe had geofferd. Het wapen lag echter buiten zijn bereik.

Seraph hief zijn zwaard. Hij genoot van de doodsangst die op het gezicht van de priester was te lezen. Hij balde zijn spieren, Winsu sperde zijn ogen nog verder open. Seraph lachte terwijl hij het zwaard naar beneden bracht.

'Nee!' piepte Winsu schril. Hij duwde tegen Seraphs been en kronkelde onder diens laars.

Zodra de punt van het zwaard de borstkas van de priester raakte, stopte Seraph.

'Dus je wilt leven?'

Winsu knikte. 'Ja!' De schreeuw klonk als een fluistering.

'Weet je het zeker?' vroeg Seraph. Hij leunde op zijn zwaard. Winsu knikte weer, zijn handen om het lemmet geklemd. 'Goed, ik neem je mee. Dan kun je de rest van je leven doorbrengen in een kooi, zodat je oprecht leert te verlangen naar de dag dat je sterft. Ik zal je voeden, kleine beetjes, zodat je voelt dat je bijna dood bent, maar nog net teveel leven in je hebt om daadwerkelijk te sterven. Elke ademhaling zal pijnlijk zijn, omdat je telkens beseft dat het lijden nog niet voorbij is.'

Seraph knikte genietend bij het vooruitzicht en keek om zich heen. Het plein lag bezaaid met lijken. Vlammen likten aan de huizen.

'Laat ze achter voor de aaseters! Onze taak is gedaan!'

Seraph trok Winsu overeind en sleepte hem achter zich aan. Hij gooide de priester op de rug van een paard dat hij in het dorp vond. Daarna sprong hij op zijn eigen paard. Hij stooft weg, de andere Gezuiverden achter zich latend, maar het rijdier met de priester achter zich aan leidend. Pas toen Nander naast hem kwam rijden, hield hij in.

'Eindelijk!'

Zijn kreet droeg ver in de donkere nacht. Seraph sloeg Nander op zijn schouder terwijl hij lachte. De adrenaline gierde nog door zijn lichaam.

‘Het is lang geleden dat ik je zo opgetogen heb gezien, Seraph.’

‘Dit is ons nieuwe leven, Nander! Vergeet Jakob! Vergeet Kasimirh! We hebben nu lang genoeg gewacht. Vanaf nu draait het om ons!’ Hij gaf zijn paard de sporen. Achter hem kreunde de priester voortdurend.

Lilith werd wakker omdat de servus tegen haar schouder duwde. Geschrokken kroop ze naar achteren. Het was haar al eerder opgevallen dat het wezen steeds grauwer van kleur werd, maar nu hingen er ook losse vellen aan zijn lichaam.

‘Wat is er aan de hand? Ga je dood?’

Terwijl ze het stamelde, maakte het afgrijzen plaats voor blijdschap. Dat verdween echter ook weer snel. Met zijn dood zou ze alleen achterblijven op dit eiland.

De servus trok een vel van zijn arm en hield het haar voor. Daarna sloot hij haar vingers om een ander vel. Ze begreep dat ze zijn voorbeeld moest volgen. Voorzichtig trok ze. Het vel voelde aan als papier en liet gemakkelijk los. Het wezen knikte tevreden waarna het ging liggen. Met tegenzin werkte Lilith verder. Ze probeerde het zo snel mogelijk te doen en raakte hem alleen aan met haar duim en wijsvinger. De vellen liet ze wegwaaien in de wind.

Ze wenste dat ze hetzelfde met haar gedachten kon doen, maar wist dat dat niet zou lukken. Sinds ze vier dagen geleden op het eiland was aangekomen, maalde alles wat er gebeurd was in Merzia door haar hoofd. Soms leek het alsof ze ontwaakt was uit een droom, dromen waren immers vaak net zo onlogisch.

Lilith staaarde naar de zee. Een nachtmerrie was een betere omschrijving voor wat er was gebeurd. Bij iedere beweging werd ze herinnerd aan de geselingen die de koning van Merzia haar had opgelegd. Dagenlang in zout water liggen had haar lichaam zeker geen goed gedaan en doordat ze op de harde grond moest slapen, deden de littekens op haar schouders en rug voortdurend pijn. Ze zuchtte en wreef over haar schouder, ze voelde de bobbel onder haar vin-

gertoppen. Als ze haar ogen sloot, kon ze de beulen weer voor zich zien, sarcastisch zwaaiend met hun flagrums.

Liliths gedachten werden ruw verstoord, doordat de servus aan haar haren trok. 'Doorgaan!'

Ze maakte haar hoofd leeg en werkte verder.

Het lukte haar niet lang om niet aan Merzia te denken. De herinneringen aan de geselingen waren altijd nog minder pijnlijk dan de andere gedachten aan het land. Erg slecht was ze er niet behandeld, de kamer die ze had gekregen was luxe en het eten was er heerlijk. Ghalatea had voor haar gezorgd, eindelijk had ze een moederfiguur gekend. Lilith glimlachte even, maar werd vrijwel meteen verdrietig. Dat leven had ze ook achtergelaten toen ze op het strand van Havv'n had besloten om zich weer bij Kasimirh te voegen. De goede kant van Merzia zou nooit meer haar wereld zijn en dat deed meer pijn dan Lilith wilde toegeven.

Kiezen voor Merzia was kiezen voor Ferhdessar.

Lilith werd boos op zichzelf. Ze had de magiër haar vertrouwen geschonken, dat was haar grootste vergissing geweest. Ze had hem de macht over haar lichaam gegeven en hij had er misbruik van gemaakt. In Havv'n had hij haar laten vechten. Merzia had daardoor gewonnen, maar Lilith had er een hoge prijs voor betaald. Ze had tijdens dat gevecht haar geliefde vermoord.

Ze gaf een ruk aan een vel. De servus schoot kreunend overeind en sloeg haar. In een reflex mepte Lilith terug. Meteen had ze spijt. De servus kwam overeind en sloeg haar zo hard dat ze omviel. Haar voorhoofd smakte tegen de rotsen, bloed sijpelde in haar oog. De servus trok haar weer overeind en duwde een steen in haar hand. Hij deed voor dat ze moest schuren. Met tegenzin deed ze hem na, terwijl ze alle emoties probeerde weg te drukken. Ze zat hier nu eenmaal vast op een eiland met een servus die haar als slaaf behandelde, dus kon ze zich er maar beter bij neerleggen.

Ze kreeg geen kans meer om aan iets anders te denken. Iedere keer dat Lilith iets harder moest schuren om de vellen eraf te krijgen, sloeg hij haar. Protesteren had geen zin, dat resulteerde alleen maar

in meer slagen. Er zat niets anders op dan voorzichtig verder te gaan en te hopen dat ze hem geen pijn deed. Toch kon ze niet voorkomen dat ze nog een paar keer werd geraakt. Iedere klap doordrong haar ervan wat haar rol was. Zij was de slaaf, hij de meester. Ze kon niet anders dan proberen hem te behagen.

Langzaam kwam de jonge huid tevoorschijn. Zodra Lilith klaar was, beloonde de servus haar met een slokje water.

'Is er verder nog iets dat u wenst, meistri?'

De servus schudde zijn hoofd.

Lilith liep de zee in om de kleinere vellen die aan haar bleven plakken van zich af te wassen. Ze staaarde naar de korsten op haar been. Het verdriet om Chrys vlamde weer op en de herinneringen die ze even had kunnen verdringen kwamen weer terug.

'Dit is je nieuwe leven, leg je er maar bij neer,' zei ze hardop tegen zichzelf.

Of je vindt een manier om te ontsnappen, fluisterde een stemmetje in haar hoofd.

Ze draaide zich om en staaarde naar het eilandje dat verderop lag. Daar haalde de servus vers water. Lilith kon de bomen zien, net als de bootjes die af en toe voorbij voeren. Het andere eiland was niet eens zo ver, maar het was onbereikbaar voor haar.

Lilith liep wat verder, naar waar het water dieper was. Ze trok haar benen op en probeerde te zwemmen. Hoewel ze wild met haar armen en benen bewoog, bleef ze niet drijven. Snel liet ze haar voeten zakken. Lilith probeerde het nog een keer, maar moest weer opgeven. Zwemmen was haar enige uitweg, maar ze wist niet hoe het moest, ze had het nooit geleerd.

Toen ze terugliep was haar meester er ineens. Het viel haar meteen op hoe slecht hij er uitzag. Hij zat op een steen, zijn rug was gekromd en zijn gewoonlijk smetteloze kleding was kapot gescheurd. Op een afstand bleef ze staan. Omdat Ferhdessar een verkenner had gestuurd, was Lilith ervan uitgegaan dat Kasimirh niet meer leefde. Het was een verrassing dat hij was gekomen - dat er iemand kwam.

Kasimirh keek op en glimlachte. Hij wenkte dat ze dichterbij

moest komen. Lilith gehoorzaamde schoorvoetend.

‘Niet zo schuchter. Kom bij me zitten.’

Ze knielde naast hem. Bevend aaide hij haar hoofd. In Kasimirhs gezicht zaten kleine wondjes en zijn ogen stonden vermoeid.

‘Gods vuur is teruggekeerd,’ zei hij tegen niemand in het bijzonder. Zijn ogen schitterden gelukkig.

‘Wat is er met u gebeurd?’ fluisterde Lilith, omdat ze het eigenlijk niet durfde te vragen.

‘Ik heb met Ferhdessar gevochten.’

‘Heeft u gewonnen?’ vroeg Lilith hoopvol.

Kasimirh schudde zijn hoofd. ‘Ik zal je later vertellen wat er is gebeurd. Ik wil eerst slapen.’

De servus trok Lilith overeind en gebod haar om de plek waar zij steeds had geslapen schoon te maken. Telkens duwde hij haar weer op haar knieën, omdat hij niet tevreden was. Lilith had verwacht dat de meester het hele slaaf-meistri-gebeuren wel een halt zou toeroepen, maar als ze naar hem keek, zag ze dat hij geen aandacht voor haar had.

Pas toen ze zelfs de kleinste steentjes aan de kant had gegooid, knikte het wezen goedkeurend. Hij pakte de cape die de meester had afgelegd en spreidde hem uit op de grond. Kasimirh kwam moeizaam overeind en liep naar haar toe. Lilith hielp hem om te gaan liggen. Omdat hij haar gebod te blijven, ging ze naast hem op de grond zitten.

De servus zat iets verder weg. Hij had een steen gepakt en vijlde punten aan zijn nagels die net een centimeter lang. De meester had hem beloofd dat hij niet langer als een slaaf door het leven zou gaan, maar dat hij een vechter zou worden.

Lilith nam de magiër in zich op. Hij zag er afgepeigerd uit en hij ademde zwaar. Ze voelde de drang om haar handen op zijn wondjes te leggen, maar durfde het niet. Hij zou haar goede bedoelingen niet zien, maar juist boos worden, omdat ze zijn slaap verstoorde.

De zon zakte al langs de hemel toen hij wakker werd. Glimlachend

keek hij Lilith aan. 'Help me overeind. De harde grond heeft me stijf gemaakt.'

'Dat spijt me, meester.'

'Het is niet jouw schuld, Lilith.'

Ze bleef hem ondersteunen tot hij weer op de rots had plaatsgenomen.

'Breng me drie vissen,' zei Kasimirh. De servus dook het water in terwijl de meester zich nu tot haar richtte. 'Jij verzamelt hout, er is genoeg aangespoeld op het strand.'

Een half uur later zaten ze om een vuurtje. Kasimirh legde de vissen voor zich neer en zei enkele spreuken. Ineens stonden er drie schalen vol dampend eten. De meester deelde ze uit en weer viel het Lilith op dat zijn handen beefden. Zijn stem haperde doordat hij buiten adem was terwijl hij een gebed uitsprak en Jakob dankte.

'Bent u ziek?' vroeg Lilith voorzichtig.

'Nee, alleen moe doordat ik te veel magie heb gebruikt de laatste tijd.'

'Maar ik had ook best vis kunnen eten!'

Kasimirh schudde zijn hoofd. 'Jouw terugkeer moet gevierd worden, mijn kind.'

Door zijn woorden voelde Lilith zich bijzonder. Het was een gevoel waar ze altijd naar hunkerde en dat ervoor zorgde dat ze alles voor de meester wilde doen. Zo was het altijd geweest.

Pas nadat ze uitgegeten waren, vertelde Kasimirh iets over het gevecht met Ferhdessar: 'Deze keer heeft hij gewonnen, maar dat zal hem de volgende keer niet lukken, omdat jij dan bij me bent.'

Lilith glimlachte bij het idee. Ze vond Ferhdessar een walgelijke man, dus zei ze dat hardop.

Kasimirh knikte. 'Binnenkort zal alles anders zijn. We gaan een grootse toekomst tegemoet, Lilith. We zullen eerst Merzia naar ons toe trekken. Dat zal een grote stap voorwaarts zijn in de verwezenlijking van Jakobs doelen.' Lilith knikte, terwijl Kasimirh uitlegde wat hij van plan was: 'Nu gaan we eerst terug naar huis. Ik moet op krachten komen en jij hebt ook rust verdiend.'

‘Ik ben niet moe.’

Opeens keek hij haar aan. Zijn grijze ogen zogen zich vast aan de hare. Daardoor was Lilith niet in staat om weg te kijken, hoe graag ze ook aan zijn onderzoekende blik wilde ontsnappen. Behoedzaam begon hij te spreken: ‘Daarna keren we terug naar Merzia. Met jouw hulp zal Nadesj spoedig vallen. Nadat jij koning Yvar hebt gedood, zal ik zijn positie innemen. Waarschijnlijk gaan er enkele weken overheen voor de mensen bereid zijn om mij te volgen. Daarin ben jij weer van belang. Zoals je altijd hebt gedaan, zul jij de mensen ervan overtuigen dat ze zich beter kunnen bekeren tot Jakob, zodat ze veilig zijn en de wereld niet wordt vernietigd.’ Hij legde zijn hand onder haar kin. ‘Ik weet dat jij liever niet meer moordt, dus zal ik je niet vragen om meer mensen te doden dan nodig is. Alleen degenen die de koning onvoorwaardelijk steunen, moeten uit de weg worden geruimd. Zij staan mijn dromen in de weg. Dat begrijp je toch wel?’

Lilith knikte weer. Ze nam de woorden in zich op zonder over de exacte betekenis na te denken. Op het moment dat ze haar meester op het strand had gezien, had ze zich bij haar lot neergelegd. Ze had geen andere keuze.

‘Ik ben erg blij dat je bent teruggekeerd,’ zei Kasimirh, ‘Ik heb je eerder beloofd dat ik het anders zou doen en daar houd ik me aan. Als je wilt zal ik het makkelijker voor je maken en ik zal eerlijk tegen je zijn.’

‘Dank u wel, meester.’

Hij aaide haar terwijl hij langs liep om opnieuw zijn slaapplek op te zoeken.

Liliths staarde naar de maan die laag boven het water hing. Vanuit een hoekje van haar gedachten vroeg een onbehaaglijk gevoel om haar aandacht, maar ze drukte het weg.

De volgende ochtend zat Lilith nog steeds op dezelfde plek. Ze had niet kunnen slapen. Aan de geluiden te horen was de meester zojuist wakker geworden, maar Lilith hield afstand. Toen ze nog bij hem woonde had ze ook alleen maar contact met hem gehad als hij dat

wilde.

Er klonk een schreeuw van een vogel, meteen gevolgd door Kasimirhs stem. 'Lilith, kom hier!'

Ze kwam overeind en liep naar de anderen toe. De servus hield een spartelende vogel aan de vleugels omhoog. De haaksnavel probeerde zich in zijn hand te boren, maar de pogingen waren tevergeefs.

'Wat is er, meester?'

'Ik wil dat je dit ziet.'

Hij wees naar de adelaar en zei wat spreuken. Het drong tot Lilith door dat hij het dier liet wisselen en ze bad tot Jakob dat het niet Anukasan zou zijn. Lilith zuchtte opgelucht omdat het een onbekende vrouw was. Het geborduurd embleem op haar uniform glinsterde; de gouden draak keek Lilith uitdagend aan.

'Weer een verkenner,' concludeerde ze mat.

Kasimirh knikte voor hij zich tot de vrouw wendde. Ze had de strijd om te ontkomen nog niet opgegeven, maar de servus had haar stevig vast. 'Wie heeft je gezonden?'

'Ik gehoorzaam heer Yvar.'

'Ja, ja, maar van wie kwamen je orders?'

'Generaal Kiril.'

'Wat was je opdracht?'

De vrouw liet haar blik even over Lilith glijden. 'Ik moest haar vinden. Het idee was dat we jou er dan bij zouden krijgen.'

'Dat kan Kiril niet bedacht hebben. Kwam dit idee van Ferhdesar?'

De vrouw haalde spottend haar schouders op.

'Goed, ik zal je een kans geven. Bekeer je tot Jakob en ik zal je leven sparen.'

'Mijn leven staat in teken van de God Wigg. Ik bid tot Hem en elf andere Goden. Jakob is een van Hen.'

'Wigg en die anderen bestaan niet. Ik geef je de kans op de ware religie. Zweer de andere Goden af en werp je aan Jakobs voeten!'

'Nooit!'

Kasimirh haalde een dolk onder zijn kleding vandaan en draaide het handvat naar Lilith toe. 'Wil jij haar doden?' Overdonderd keek Lilith haar meester aan. Voor ze een antwoord kon geven, zei Kasimirh: 'Je bent het toch met me eens dat ze dood moet? Ze zou je hebben overgeleverd als we haar niet hadden gevangen. Maar erger nog; ze wil Jakob niet volgen.'

Lilith knikte langzaam en keek naar de vrouw. Twee oranje-bruine ogen keken haar aan.

'Wil jij haar doden?' vroeg Kasimirh nog een keer.

Lilith was boos op de vrouw, maar de woede was niet groot genoeg om te verlangen naar wat Kasimirh haar opdroeg, dus schudde ze haar hoofd. Zodra de meester een klein handgebaar maakte, liet de servus de vrouw los. Nog voor Lilith haar hoofd kon wegdraaien, boorden zijn scherpe nagels zich in de hals van de soldaat. Ze spatelde kort voor ze voorover in het zand viel. Lilith kokhalsde, de servus schaterde trots.

Kasimirh keek haar indringend aan. Zijn blik was bezorgd. 'Het is tijd dat je verder gaat. De servus zal je naar huis brengen.'

'Ik wil niet met hem mee. Ik wil bij u blijven.'

'Begrijp je het dan niet?' bulderde hij ineens. Lilith deed verschrikt een stap achteruit. 'Dit was de tweede verkenner die Ferhdesar stuurde. Nu deze ook niet terugkeert, weten ze waar jij bent. Je kunt hier niet langer blijven.'

'U kunt me toch beschermen?' vroeg Lilith timide. Het idee dat ze weer alleen zou zijn met de servus joeg haar angst aan.

'Dom wicht. Denk je alleen maar aan jezelf? Je weet toch dat ik daar op dit moment niet sterk genoeg voor ben? Als ik kracht genoeg had, zou ik wel een nieuw amulet voor je hebben gemaakt, zoals ik me had voorgenomen. De servus zal je naar huis brengen. Er zal je niets overkomen.'

Hij rommelde wat in zijn buidel en haalde een klein flesje tevoorschijn. Door zijn hand onder Liliths kin te leggen, dwong hij haar hoofd wat achterover. Bij de eerste druppels die over haar lippen vloeiden, werd haar lichaam warmer.

'Prima,' hoorde ze de meester zeggen terwijl hij het flesje weg-haalde. Het stemgeluid leek van enige afstand te komen.

Duizelig zeeg Lilith neer. Ze probeerde te blijven zitten, maar dat lukte niet lang. De wereld om haar heen werd steeds vager. Dat de servus haar het water in sleurde, merkte ze niet meer.